

Το μακελειό που έλαβε χώρα την Τετάρτη (15/10ου) στην Π. Ράλλη μας οδηγεί σε μερικές σκέψεις. Κι επειδή κυριαρχεί ο Θάνατος, με τρεις (τελικά) πολίτες να έχουν χάσει τη ζωή τους, ο λόγος μας οφείλει να είναι συνετός.

Όλα όσα αναφέρει το ρεπορτάζ είναι άκρως επιβαρυντικά για τον Αλβανικής καταγωγής οδηγό του smart. Η συμπεριφορά του, υπήρξε μνημείο επιπολαιότητας, αδιαφορίας και ως αποδειχτηκε δολοφονική. Το ότι είναι Αλβανικής καταγωγής, προφανώς, επιβαρύνει τη θέση του, ειδικά και μετά από ότι συνέβη στο Βελιγράδι στο στάδιο της Παρτίζαν, όσο κι αν το έγκλημα (διότι ο εισαγγελέας άσκησε δίωξη για κακούργημα), δεν θα είχε μικρότερη έκταση αν ήταν Έλληνας.

Ο 27χρονος αλλοδαπός από την μεριά του, ή η υπεράσπισή του, προέβαλε το επιχειρήμα ότι έπαθε επιληπτική κρίση. Ευφρές όσο και άνανδρο αν είναι ψέμα, εφιαλτικό αν είναι αλήθεια.

Ακούστηκαν και κάποιες κατηγορίες περί του οχήματος. Χωρίς ποτέ να με έχει έλξει η φιλοσοφία των smart, γεγονός που δημοσιογραφικά ουδέποτε έκρυψα, είναι χειρότερο από λάθος, είναι βλακώδες να χρεώνεται το όχημα οποιαδήποτε ευθύνη.

Στην ευρύτερη έννοια, τα αυτοκίνητα ανήκουν στο νομικό πλαίσιο που ανήκαν οι κουκούλες για την Ιταλική δικαιοσύνη στην δεκαετία του '70. Τότε λοιπόν που οι Ερυθρές Ταξιαρχίες έκαναν την παρουσία τους πιο αισθητή από ποτέ, οι κουκούλες ήταν *armi non armi*, δηλαδή όπλο μη όπλο.

Έτσι ακριβώς είναι και κάθε αυτοκίνητο. Στα χέρια ενός χειριστή με ελάχιστη κοινωνική συνείδηση ή άρρωστου, είναι επικίνδυνο όπλο, στην κατοχή ενός συνετού είναι εργαλείο,

απόλαυση, καταφύγιο και οτιδήποτε άλλο θετικό.

Αν σκύψουμε με επιμέλεια στο πρόβλημα των δρόμων εύκολα θα καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι είναι ένας καθρέπτης του πολιτιστικού επιπέδου. Αναδεικνύει όλα, σχεδόν, τα χαρακτηριστικά του νεοΕλληνα. Οτιδήποτε ενυπάρχει, εκδηλώνεται, κι όταν όλα αυτά υψωθούν στις δυνάμεις της καθημερινότητας το γινόμενο είναι εκρηκτικό. Αν προστεθούν και τα φαινόμενα της ύφεσης όπου η ανεργία, η κατακρεούργηση των εισοδημάτων και το άδηλο του μέλλοντος δεν είναι και οι καλύτεροι παραστάτες για ηρεμία, φθάνουμε σε ότι βιώνουμε.

Οδηγοί αγχωμένοι, αφηρημένοι, δεν βλέπουν, ή ακόμα χειρότερα αγνοούν κόκκινα και stop, ηλικιωμένοι εκτός τόπου και χρόνου, μαλακι(α)σμένα που νομίζουν ότι πάνε γρήγορα, κυρίες με ύφος, χειριστές υπό την επήρεια οτιδήποτε, άλλοι να σέρνονται εν μέση οδώ, άλλοι επικίνδυνα γρήγορα.

Δεν υπάρχουν μέτρα για όλα τούτα. Όσο και αυστηρά να γίνουν, πρακτικά δεν είναι δυνατή η αστυνόμευση κάθε χιλιομέτρου κάθε δρόμου. Λύση μόνον μία υπάρχει. Η ηρεμία και ο σεβασμός. Έβαλα πρώτα την ηρεμία, διότι σε μια μεγαλούπολη σαν την Αθήνα, έτσι άναρχα δομημένη, ασφαλώς συμβάλλει κι αυτή η παράμετρος, είναι βεβαιότητα ότι θα συναντήσεις πολλούς κακούς χειριστές, πολλούς κακότροπους ανθρώπους. Αν, ο κάθε ένας από αυτούς σε σπρώξει στο να κάνεις κάτι που δεν πρέπει τότε έχει χαθεί το μέτρο. Γράφω κάτι τέτοιο, όχι δασκαλίστικα, αλλά μετά λόγου γνώσεως, όντας συχνά θύμα αυτού του εκνευρισμού.

Τέλος, λίγος σεβασμός στον δίπλα, στον απέναντι δεν θα έβλαπτε, ακόμα και αν ο ανήθικος, ο βλαμμένος, ο ψευτοτσαμπουκάς νομίσει ότι κάνεις πίσω. Η σύγκρουση μαζί του, δεν θα ωφελήσει, παρά μόνο μια λανθασμένη άποψη του εγωισμού σου.

Ας μικρύνει το πλήθος των ανθρώπων που οδηγούνται στα χειρουργεία και στα νεκροταφεία, θύματα της χρήσης των αυτοκινήτων.